

TÉGA LARANÉ NĎAK TÉGA PATINÉ

(gamelan)

Bebukané pasugatan kula:
 kula ngaturaken suka-harja,
 mugi sami andadosna rena,
 yèn manawi lepat nyuwun ngapura.

Nang Surabaya numpak sepur,
 kenèk numpak bécak nang Kalimati.
 Ayo kanca, pađa dadi dulur,
 ayo nyawiji bekti Ibu Pertiwi.

Indonésia rak wis bukti,
 konďang gemah ripah loh jinawi,
 subur kabèh kang sarwa tinandur,
 murah barang kang sarwa dituku.

He-he, nèk tak-pikir pancèn ya bener, ya ana kenyataané: Indonésia iki subur lan makmur, negara akèh pulo lan segarané, tur tanahé ya subur, isi bahan-bahan kang migunani tumrapé bangsa. Mula rakyaté aé tak-jaluk pađa gelem mbudidaya ya-apa bisané tambah pametuné, ya kudu sregep nyambut gawé tur sugih kawruhé. Iku kabèh saraté kanggo mak-murna negarané.

E, e, e, ehem!

Kucing gering nggawé kaca-mata,
 asu kèkèk bantingan oncé.
 Pađa sing éling barèk sapađa-pađa,
 supaya bisa tentrem uripé.

(tok tok tok tok tok)

Markuwat: Lah!

Patollah: Sapa iku?

Markuwat: Aku, Lah.

Patollah: O . . . Markuwat!

Markuwat: Ya. Tak-sawang-sawang teka kadohan kaya-kaya uripmu iku wis ayem, wis gak kurang dedek, gak kurang pari, kluwak-kluwuk ngidung, padané ludrug aé. Lah, Lah!

Patollah: Heh heh! Kon iku, Wat! Lah tinimbangané nglamun lak angur ngidung tah, Wat. Kok dengarèn, Wat! Apé nyang ndi?

Markuwat: Ya angkaté . . . metuki awakmu ki lho, tèlèk butuh, nèk ana. Heh!

Patollah: Mulané kok klumbrak-klumbruk kon iku, Wat.

Markuwat: Nèk ngomong apa angger ngomong apa-a? Klumbrak-klumbruk iku rumangsamu aku iki kaya klambi wis amoh ngono tah? Wong iku sawangen disik. Aja angger ngomong cemplang-cemplung. Rupané wong kuwi ya-apa, sawangen ngono!

Patollah: Heh heh! Ngéné lho, Wat. Polatanmu iku lak rada surem ah.

Markuwat: Hm . . . ?

Patollah: Tak-upamakna kaya mbulan ketutupan mendung, kaya gaji ketutupan bon-bonan. Lak ngono tah!

Markuwat: Ngono aé sing kon gunem iku! Lah ya-apa lèhku gak susah, Lah, Lah! Wong tuwa katik lara, duwik gak nyekel. Bapak lak lara tah, Lah.

Patollah: Lara apa, Wat?

Markuwat: Hm? Pèndèké kon eruh ngono gak mentala. Nèk awan iku . . . panas!

Patollah: Nah, nèk bengi?

Markuwat: Adem.

Patollah: Nah, nèk éruk?

Markuwat: Anget-anget . . . kuku.

Patollah: Heh heh heh! Olèhmu mblakrak kon iku! Lah tekamu réné ki apé apa?

Markuwat: Lho, karepku lak ya ngriwuk awakmu tah, nyilih duwik satus ngono lho.

Patollah: Lah ya, Wat, kon iku kok anèh. Lah mbok utang sedulurmu! Cak Munali iku lak dulurmu, ah?

Markuwat: Lah ya.

Patollah: Ajik dulurmu ya sugih. Wong dulur sik sugih ngono kok,

utang nang kanca iku lak ngaya ta!

Markuwat: Ya ngéné, Lah. Mulané aku gak ngriwuk dulur iku, umumé wong dulur iku lak endi sing ana lak ya wèwèh tah. Lah wong cak Munali iku dulur nèk meṭuk paḍané mungsuh, luwih-luwih nèk mbèk bapak wis gak mèmba mèmper. Wong bapak gak dianggep wong tuwané. Ngono manèh, Lah, Lah!

Patollah: Ngéné lho, Wat!

Markuwat: He-eh.

Patollah: Aku ngono ya gelam-gelem aé nulung, luwih-luwih kanggo kebutuhané wong tuwamu.

Markuwat: Lah ya-apa?

Patollah: Tapi ya jajalen ḍisik barèk cacakmu. Nèk pancèn awakmu rana gak hasil . . .

Markuwat: He-eh?

Patollah: . . . engko aku ya sanggup nulung awakmu.

Markuwat: Kon iku temen tah, Lah?

Patollah: Kon iku sih kurang percaya aé sé, Wat, kon iku!

Markuwat: Ya wis, nèk ngono, aku tak mulih.

Patollah: Ya ya ya.

(*gamelan*)

Akub: Aḍuuuh! Aḍem apa awak iki! O Allah! Nak! Markuwat! Kok becik kon, nak, ana wong tuwa lara ngéné kok kon tinggal lunga!

Markuwat: Pak! Bapak!

Akub: Apa?

Markuwat: Wis waras tah, pak?

Akub: Ah, apané sing waras, Wat?

Markuwat: Ya larané sing waras iku, mosok utangé waras.

Akub: Kon iku kok nemen, nak, olèhé gak jawa ambèk wong tuwa. Kon nèk nemen-nemen gak jawa ambèk wong tuwa, kon nèk tak-tinggal mati getun! Getun kon iku, nak!

Markuwat: Heh, gak kliru tah, pak, pena ngomong iku lho! Sing getun iku lak meṣtiné pena tah, pak. Lah wong wong mati, getuné iku lho. Nèk pena mati, gak kétok paḍang hawa, gak eruh rasané mangan lonṭong balap. Kok ngilokna aku pena tinggal mati getun iku lho.

Akub: Maksudé bapak iku gak ngono, nak. Gak teka lonṭong balap, gak teka hawa, paḍang hawa. Nèk kon tak-tinggal

- mati, kon gak ana sing nuturi, Markuwat!
- Markuwat: Wong akèh wong lara gak kaya pena, pak.
- Akub: He he.
- Markuwat: Wak Jan iku tau lara gak ngrintih ngono aé. Lara sepisan dijuluk anèh-anèh, mari njaluk plembungan, njaluk layangan, njaluk pèntil.
- Akub: Kon iku kliru tanpa. Bapak gak njaluk layangan, gak njaluk plembungan. Bapak iki ihtiyarna, dadi kon lunga nèk mulih nggawa jamuné bapak ya, nak!
- Markuwat: Ya, dak-ihtiyarna, wong aku ya tèlèk ðuwik, pak.
- Akub: He-eh.
- Markuwat: Nang Patollah gak ana, dikongkon nang cak Munali.
- Akub: Ya, bener.
- Markuwat: Pena aé aja metu-metu! Engko nèk metu ana rasé ndèdèsi!
- Akub: Rasakna metu, nak, wong meḍun teka ambèn aé gak isa, dadakna . . .
- Markuwat: Na omah aé, ya?!
- Akub: Ya.
- Markuwat: Tak-tinggal tèlèk ðuwik, nang cak Munali.
- Akub: Nèk wis olèh ðuwik . . .
- Markuwat: Gaé tuku jamu.
- Akub: Olèh ðuwik aja lali ya, nak . . .
- Markuwat: Ya?
- Akub: . . . tukokna jamu, bapak cik-bèn waras!
- Markuwat: Ya, tak buḍal ya.
- Akub: Aḍuh! Aḍuh!

(*gamelan*)

Angin ngidul-lon parané,
gunung séla tanduran téla,
maḍep ngétan ora ana kancané,
.

- Munali: Hm, ehem! Pancèné nèk ngrungokna genḍing Godril iku . . . heh, ndahnéya dirungokna ambèk ngombé wédang ngono, seger, antarané isa ngresep nang balung sungsum. Sayangé wédang jané tak-ombé, dipancal kucing. Apa-a? Tak-pikir ya gak salah kucingé, salah olèhku ndèkèk. Coba, olèhku ndèkèk iki bener, antarané ya gak dipancal kucing. Ah, wong

iki nèk sugih gak klawan-klawan, ya gak anak, ya gak bojo, gak ana sing ngriwuk. Sayangé jané nggoḍog wédang wedi nèk kentèkan geḍing, gak nggoḍog iki gak ana sing tak-ombé.

(tok, tok, tok, tok, tok)

Munali: Sapa iki?

Markuwat: Aku, cak.

Munali: Kon, Wat?

Markuwat: Ya.

Munali: Lah apa?

Markuwat: Ya mréné ki ana perluné, cak.

Munali: Ana apa riwa-riwi aé?

Markuwat: Ngéné, cak, ngomong ki sing sabar titik apa-a! Wong arané aku dulur, gak tau sambang mréné, sambang réné sepisan iki angkaté ngriwuk ḍuwik satus, cak, gaé tuku jamuné bapak. Bapak lak lara tah, cak!

Munali: Bosen, Wat! Kok bapak iku na kéné ngono lah wong tanggunganku. Wong bapak iku na 'nggoné awakmu, ya tanggunganku. Lah kon ya-apa ihtiyarmu?

Markuwat: Ya biyèn nyambut gawé, perkara bapak lara tanggunganku. Wong gak nyambut gawé ...! Engko aku ngriwuk nang wong liya, sawangané aku ki gak ngétok-ngétokna dulur. Dulur sugih kok dikétokna lèh sugih, gak tak-jawab, ngono lho, cak.

Munali: Terang nèk pancèn awakmu iku wis gak dipercaya ambèk wong liyan. Barèk lho kon iku lho kuncung tumekané gelung ... sambat aé lho. Gak bosen-bosen tah! Ya-apa kon iku?

Markuwat: Wong atasé ḍuwik satus aé, cak.

Munali: Wis ngéné aé, cekak aos, aku wis gak isa nganani.

Markuwat: Gak olèh satus ya pitung-pitung puluh lima, ngono aé lho.

Munali: Aja papak kon muni satus, ngomonga tah ... seringgit ngono, gak ana wisan.

Markuwat: Pena iku sé, temené gak percaya ambèk aku, olèhé gak sakna ambèk bapak iku lho! Aku gak perlu akèh-akèh omong, gak perlu akèh-akèh sambat, nèk gak ana satus ya wis ... satus-satus sèket ngono!

Munali: Wong dikandani 'ngomonga seringgit gak ana' kok, mem-peng aé!

Markuwat: Gak ana temen tah?

Munali: Gak ana!

Markuwat: Wis, tak-tinggal mulih lho, cak.

Munali: Mulih karepmu, gak mulih karepmu!

(*gamelan*)

Patollah: Lho, Wat, bolak-balik kok kon aé!

Markuwat: Heh hm, lah wong . . .

Patollah: Cekukrak-cekukruk paḍané kucing mari kaudanan aé! Teka endi kon, Wat?

Markuwat: Ya nuruti omonganmu ki lho! Teka endi manèh? Teka omahé cak Munali. Wong kongkon utang ḍuwik na kana wis gak dikèki, dicelaṭu sakayah-kayahé.

Patollah: Heh heh heh heh!

Markuwat: Ngomong sakecap, cak Munali ngomong rong kecap. Aku rong kecap, kana limang kecap, bulé aku gak isa kecap-kecap.

Patollah: Heh heh heh! Kon iki ééé, dadi ngono iku maeng tah.

Markuwat: Lah ya-apa!

Patollah: Tak-kandani, aku wis ngerti nèk menawa wataké Munali iku kasar . . .

Markuwat: He-eh.

Patollah: . . . atèn-atèné kaku.

Markuwat: Lah iku!

Patollah: Tapi kon kudu ngerti, nèk dudu aku mungsuhné ngono gak ana Munali iku, Wat.

Markuwat: Ayo, olèhmu ngomong iku lho, cik sombongé iku lho! Kon iku wani temen tah ambèk cak Munali?

Patollah: Hééé . . . kurang percaya! Aja cacak sacacakmu, rong cacakmu paribasané tak-ladèni, Wat!

Markuwat: Ayo, saiki ngéné, aja ramé-ramé ya?

Patollah: Ya.

Markuwat: Endi janjimu ḍuwik satus rupiyah iku lho?

Patollah: Aja kuwatir! Atasé persoalan ḍuwik aé lho! Heh, ki lho!

Markuwat: Ya neḍa nrima, prelu gaé tambah nukokna jamuné bapak iku lho, Lah.

Patollah: Tapi ya ngono . . .

Markuwat: He-eh?

Patollah: . . . cacakmu ikhlasna, ya?

- Markuwat: Lho lho, aja diterusna ngomong kaya ngono iku, Lah!
- Patollah: Apa-a, Wat?
- Markuwat: Engko pas dadi saksi aku. Nèk saksiné gak sepira, èndang-èndèngé iku lho.
- Patollah: Lho, sing dadi lak akalé lan carané tah?
- Markuwat: Cara ya-apa manèh, Lah Lah!
- Patollah: Kari ngentèni awakmu, ikhlas tah nggak, ngono aé.
- Markuwat: Lho, karepé ki tak-iklasna. Aku iku kandanana ñisik, sing dimaksudna ikhlas iku apa, lak ngono tah?
- Patollah: Pokoké kari kon, ikhlas tah enggak. Nèk ikhlas ya tak-akalna, tak-carakna.
- Markuwat: Ya wis, tak-iklasna, Lah.
- Patollah: Lah, nèk kon ikhlas ya . . .
- Markuwat: He-eh?
- Patollah: . . . entènana ana kéné ya.
- Markuwat: Ya.

(gamelan)

Trunajaya pahlawan Madura,
Sawunggaling putra Surabaya,
Ayo paða nyipta ékapraya,
Mbeciki iman mbangun Negara.

Numpak sepur trus myang Kalisosok,
Numpak bémo menyang Kalimati,
Patunggonana budi kang alus mangké dados,
Nyuntak ambeg ñiri.

Kembang tanjung sumebar ndok latar,
Patembangna ati sing sabar,
Iku laku prayoganéééé-
héééééééé . . .

- Patollah: Nuwun!
- Munali: Sapa iku? O, pena, Lah?
- Patollah: Ya, cak.
- Munali: Ana gawéné ah?
- Patollah: Ya ana gawéné setitik, cak.
- Munali: Teka endi aé?

- Patollah: Teka omah aé kok, cak.
- Munali: Utang ðuwik tah? Nèk utang ðuwik gak ana. Tapi ya, nèk gelem, ðuwik wédok.
- Patollah: ðuwik wédok ya-apa sé, cak?
- Munali: Ika lho, Lah, ðuwik manak. O, paðané arèk cilik aé, Lah.
- Patollah: Nggak, cak, tekaku réné iki gak utang ðuwik.
- Munali: Ya.
- Patollah: Aku lak dikongkon arèk-arèk iki ah, cak.
- Munali: Kongkon apa?
- Patollah: Nèk pena gelem . . .
- Munali: Ya ya.
- Patollah: Arèk-arèk iki lak apé nganakna arisan ah, cak.
- Munali: Arisan?
- Patollah: Saben wulané rong atus. Tapi . . . olèh mangan, cak.
- Munali: Lho, wah iku cocog.
- Patollah: He-eh.
- Munali: Aja aþik muni rong atus, Lah, masi limang atus gak kabotan aku. Tapi kapan iku ngono, Lah?
- Patollah: Ya minggu ngarep iki, cak.
- Munali: Na omahé sapa?
- Patollah: Na endi manèh nèk gak na omahku, cak.
- Munali: Tapi aja lali, Lah!
- Patollah: Apa-a, cak?
- Munali: Suguhané . . . ya?
- Patollah: Ya ya, cak.
- Munali: Ambèk seger-segeré lho, Lah!
- Patollah: Wah, soal iku . . . wah, aja kuwatir manèh, cak. Aku sing nanggung, cak.
- Munali: Ambèk ðuwiké kon gawa saiki tah?
- Patollah: Nèk isa ya tak-gawa saiki, cak.
- Munali: Kebeneran ana karèn nèng nggoné sak iki.
- Patollah: Ya.
- Munali: Iki lho, tampanana!
- Patollah: Ya ya, cak. Pena lak setuju sé, cak?
- Munali: Wah, wis cocog iku!
- Patollah: Wis aja lali, Minggu ya tak-entèni, arèk-arèk na kana kabèh, cak.
- Munali: Ya ya.
- Patollah: Aku mulih, cak, ya?
- Munali: Ya ya.

(gamelan)

Markuwat: Lho, Lah!

Patollah: Wat!

Markuwat: Ya-apa kabaré? Wis hasil tah, Lah?

Patollah: Ndelok-ndelok sing usaha, sé! Lah nèk sing usaha aku ya rong atus kecekel tangan.

Markuwat: Ho, kon iku temen tah, Lah!

Patollah: Lho, sing dadi lak buktiné, tah? Ki lho, rong atus, tampanana!

Markuwat: Wah ya . . . tak-tampani! Kon iku pinter temen, Lah.
Mangka cacak ki kerasé kaya ngono kok isa teluk ambèk awakmu iku lho.

Patollah: Lho mulakna tah, sing dadi lak omongané, Wat.

Markuwat: Lah iya.

Patollah: Aja kok kaya kon ngono! Isamu pring-as-pringis òk aé.

Markuwat: Heh heh! Lah ya-apa, Lah? Cacak mau apa gak murang-muring tah, Lah?

Patollah: Gak! Malah tak-jawabi òwik rong atus iki gak murang-muring, geyuné cekakakan, Wat.

Markuwat: Waḍuh! Kon iku temen tah! Lah saiki ya-apa, Lah?

Patollah: Nah . . . kon kudu nurut aku lho, Wat. Òwik iki, Wat, gaé nyaur òwikku.

Markuwat: Ya ya ya ya.

Patollah: Lah, kon mbésuk Minggu aja lunga-lunga lho, Wat!

Markuwat: He-eh.

Patollah: Na omah aé!

Markuwat: Lho lho! Wurung aé, Lah! Pumpung durung kebacut.
Bapak sekawit waras angkaté kon gawé perkara manèh.

Patollah: Wis ta lah, Wat! Percaya barèk aku! Nék ana apa-apané engko, aku sing tanggung.

Markuwat: Lho . . . nèk kon ngomong kaya ngono, tapi temen lho, Lah!

Patollah: Temen-temen, Wat.

(gamelan)

Munali: Lah! Lah! Patollah, Lah!

(òk òk òk òk)

Lah! Lah! Patollah! Lah!

(òk òk òk òk òk òk òk)

Lah! Patollah!

(tok tok tok tok tok tok tok)

Wah, wah, wah, wah! Ya-apa arèk iki? Hmmm . . . angkaté njajal aku! Lho lho lho, arèk-arèk ki ya-apa? Munali kéné! Wis kandel temen kulité! Hmmm, titènana nèk kepeṭuk! Lho ana surat . . . : 'Ada di . . . eh, tidak ada di rumah. Kaluk mencari di tempatnya Markuwat.' Waḍuh, nggoné bapak iki! Oh, gak perduli, masi nggoné bapak. Aku gak perlu ambèk bapak, tapi perlu ambèk Patollah. Ya-apa arèk iki! Sida tak-kemah temen arèk iki!

(*gamelan*)

Patollah: Wis, Wat, kon iku nuruta! Aja akèh-akèh omong tah, Wat, kon iku, ah!

Markuwat: Wah ya, nuruti apa manèh sé, Lah? Kon iku! Wong waras kon kongkon lara iku lho! Wong lara ditèlèkna tamba cik-bèné waras, dadak wong waras dikongkon lara iku!

Patollah: Wah, kakèhan ngomèl kon iku! Wis tah, kon iku pokoké nurut nang aku bèrès, bèrès, Wat, kon iku, ah!

Markuwat: Ngéné, Lah. Cacak iku atiné gak kenèkan, atiné keras. Nèk kaḍung murang-muring iku, lho, omah kéné gaé tembungan temen iku.

Akub: Wis tah, nak! Kon iku nuruta omongé Patollah. Engko nèk pancènè cacakmu iku mréné muring-muring, aku lak isa nuturi ah, nak!

Patollah: Hm lho!

Markuwat: Nuruti apa sé, pak? Kok nurat-nurut aé! Omah iki wis ḍoyong. Nèk cacak murang-muring, lho, omah iki lak isa rubuh, kebyukan temen, Lah.

Patollah: Ngéné lho. Nèk ana apa-apané cacakmu, engko aku sing nanggung. Pokok kon nurut ya, bèrès! Saiki, heh, kéné, sirahmu blebeden kéné!

Markuwat: Waṭah-ṭah-ṭah! Waṭah! Lho beneré lak ya baṭuk sé, Lah, sing dicancang. Lah kok kuping ki lho.

Patollah: Heh heh heh heh!

Akub: Kengisoren, Lah, kon olèhmu nyancang!

Patollah: Lho . . . !

Akub: Ḍukurna ṭiṭik! Ḍukurna ṭiṭik!

Markuwat: Dadak irung sing dicancang, tambah gak isa ambegan aku,

Lah, Lah!

Patollah: Nang endi, Wat, kon iku! Hm, ah!
Kéné kéné kéné! Kéné kéné, tangané! Tangané! Tangané kéné!

Markuwat: Lah kok tangan gak apa-apa konancang iku lho.

Patollah: Wis tah!

Akub: Pancéné kon iku cengkal iku apa!

Patollah: Ayo sing cepet titik! Engko cacakmu selak réné iki lho. Ah, kon iku lho!

Markuwat: Waḍuh, sumuké, rèk!

Patollah: Ah . . . kéné kéné! Nèk wis mari, kéné, mapana na ambèn kéné!

Markuwat: Ya ya ya ya!

Patollah: Lah, niki ngèten, wak . . .

Akub: Ya, nak?

Patollah: . . . mengkè nèk anak sampéyan Munali mriki sawayah-wayah . . .

Akub: He-eh?

Patollah: . . . sampéyan éwangi nangis, nggih wak, nggih?

Akub: Ya ya, nak. Ya ya ya.

Munali: Lah! Lah! Lah! Patollah! Hm, lho!

(*gamelan*)

Munali: Hé, Lah! Kon iku ya-apa karepmu iku, Lah?!

Markuwat: Allaaah . . . oooooh!

Akub: O Allah, nak, Markuwat, kon iku cik kebangeten temen!

Munali: Karepmu iku lho, ya-apa karepmu iku, hè?

Patollah: Saiki bapak wis waras, kon saiki nemu cilaka, Markuwat!

Munali: Kon angkaté nyoba aku tah? Ya-apa kon iku?

Patollah: O Allah, cak Mun, gak kaya-kayaa . . . pena, cak.

Munali: Hm.

Patollah: Markuwat iki deloken tah, lah, cak!

Munali: Kon bandani tangis ngéné aé, kon!

Patollah: Nggak, cak. Aku ki gak nangis persoalané awakku, cak.
Nangisi Markuwat aku iki, cak.

Munali: Tak-ontang-antingna dadi gaé kon iki. Wis kandel temen ta kulitmu iku?!

Patollah: Ngéné lho, cak, deloken tah disik iki, cak!

- Munali: Apa-a?
- Patollah: Markuwat iki deloken! Lak tiba teka talang ah.
- Munali: Sapa?
- Patollah: Markuwat iki lho, cak.
- Munali: Lho lho lho lho! Endi arèké?
- Patollah: Embuh urip, embuh mati iki lho, cak.
- Munali: Wat! Wat! Lho, bapak! Kena apa, pak?
- Akub: Aḍikmu tiba, nak.
- Munali: Tiba teka endi?
- Akub: Jaréné teka talang.
- Munali: Lho, mosok arèk semono geḍéné kok kon mènèk. Pena lak isa mènèk?!
- Akub: Bapak dikongkon mènèk, nak? Ngonon manèh tibané gak tambah nemen.
- Munali: Wah, wah, wah! Endi arèké Markuwat?
- Akub: Kéné! Nyiḍeka kéné, nyiḍeka kéné!
- Munali: Apa-é sing pecah iku?
- Patollah: Cak Mun, ya tangané pecah . . .
- Munali: Ya.
- Patollah: . . . gegeré pecah, cak, sikilé mblesat . . .
- Munali: Lho!
- Patollah: . . . pundaké sempal, cak.
- Munali: Lho, lho, lho, lho, lho!
- Akub: Untuné coplok papat, nak.
- Munali: Ya-apa sé, ḍik? Kon iki, ḍik! Iki ngéné, lah, ya, pak . . .
- Markuwat: Ya, cak?
- Akub: Ya?
- Munali: . . . nèk pancèné Markuwat iki suk waras manèh, gak ujar gak kaul, nèk waras tak-tumpakna bis kota.
- Markuwat: Aku waras aré, cak.
- Munali: Lho!
- Markuwat: Ayo, numpak montor bis kota, cak.
- Munali: Wah, wah, wah! Iki nèk gak akal bulusé Markuwat mbèk Patollah gak ngéné iki! Karepmu iku ya-apa tah kowé iku, Lah! Hèh?
- Patollah: Ngéné, cak. Sabar sik tah!
- Munali: Kowé ngapusi aku tah, ya-apa?
- Patollah: Sabar! Sarèh ḍisik, cak!
- Munali: Apa, rèk, arèk-arèk iki, rèk!
- Patollah: Iki ngono, cak. Pancèné aku sing . . . sing nggawé, cak.

- Munali: Hm.
 Patollah: Perluné apa? Aku iki lak ngekèki conto barèk pena ah, cak ...
 Munali: Ya.
 Patollah: Lho, upamané Markuwat iki sampé tumeka ing pati ...
 Munali: Ya.
 Patollah: ... ya-apa rasané ati pena, cak. Apa tah sampéyan iki gak keduwung lan gak getun, cak.
 Munali: Lho, wong arané dulur aréné, Lah!
 Patollah: Lah mulakna, tak-jaluk aé, cak, wong arané seduluran iki nèk sik urip, ya kudu sing rukun, cak.
 Munali: Ya ya.
 Markuwat: Jaré aku angkaté dijak numpak bis kota, cak.
 Munali: Ya, òik, tak-laksanakna kon!

(gamelan)

Numpak montor anyar, bis kota arané,
 kliling kuṭa Surabaya, énak lakuné.
 Liwat Tunjungan ngalor ngidul parané,
 wiwit bangun éruk nganti tekan soré.
 Yo, paḍa numpak bis kota murah bayaré,
 Ééé, penumpangé ora karuwan cacahé.
 Supiré mèsèng ngguyu bungah atiné,
 Bis kota, kabèh butuh pancadané,
 Bis kota, murakabi kabutuhané.

- Patollah: Lah, saiki kon wis keturutan numpak bis kota. Ya-apa rasané atimu, Wat?
 Markuwat: Saka rasaning atiku wis ayem, Lah.
 Patollah: Ya ya.
 Markuwat: Sepisan eruh paḍang hawa ...
 Patollah: He-eh.
 Markuwat: ... ping pinḍoné weruh toko gedé-gedé.
 Patollah: Haaah ya. Lah sampéyan, wak?
 Akub: Nèk bapak ki ya wis seneng, nak.
 Patollah: Senengé, wak?
 Akub: Sebab cacakmu Munali iku saiki wis ngerti lan wis isa akor ambèk Markuwat.
 Patollah: Ooooh, nggih nggih nggih!

- Pena, cak Mun?
- Munali: O, nèk aku wis luwar ujarku, Lah!
- Patollah: He-eh. Pancèné ya, cak, wong urip iku nèk sik urip, luwih-luwih sik duwé wong tuwa lan dulur, cak ...
- Munali: Ya ya.
- Patollah: ... kudu ngabekti nang wong tuwa ...
- Munali: Ya.
- Patollah: ... utawa ngabdi nang dulur ya ana apiké, lak ya tah, cak?
- Munali: Ya, Lah.
- Patollah: Haaah ... pena iki minangka contoné, cak ...
- Munali: Ya ya.
- Patollah: ... sedulur iku, cak, senadyana téga larané, gak bakal téga nang patiné, cak!

(*gamelan*)

Keluarga Ludrug R.R.I.,
Studio Surabaya, 1969.